

Spoznávame Bibliu

Jozua 4:8-5:15

Dvanásť pamätných kameňov – pokračovanie

Prechod cez Jordán musel byť rovnako úžasný ako prechod cez Červené more. Tretia kapitola knihy Jozuu pôsobivo opisuje, ako sa voda rieky, ktorá sa v tom čase preplňovala celé svoje riečisko, zastavila a postavila ako hrádza. Voda, ktorá tiekla smerom k Mŕtvemu moru, odtiekla, a ľud prešiel riečiskom po suchu. Kňazi, ktorí držali archu zmluvy, po celý čas stáli uprostred rieky, aby bolo každému jasné: Boh zastavil vodnú masu.

Na začiatku 4. kapitoly sme čítali, že na západnej strane rieky Jordán, naproti Jerichu, Boh prikázal Jozuovi, aby dal postaviť pamätník. Mal Izraelitom pripomínať Božiu moc. Dvanásť mužov, z každého kmeňa po jednom, vybrali zo stredu rieky dvanásť kameňov a zložili ich na miesto, kde prenocovali. Zdá sa, že tento pokyn od Boha vnukol Jozuovi myšlienku postaviť druhý pamätník aj uprostred rieky. Čítame o tých pamätníkoch v 8. a 9. verši:

„Izraeliti urobili, ako im Jozua prikázal: zdvihli dvanásť kameňov sprostred Jordánu, ako Hospodin povedal Jozuovi, podľa počtu dvanástich izraelských kmeňov, priniesli ich na miesto, kde prenocovali, a tam ich uložili. Jozua dal postaviť dvanásť kameňov v Jordáne na mieste, kde stáli nohy kňazov, ktorí niesli archu zmluvy...“ (Joz 4:8-9).

Tento text Písma má veľký duchovný význam. Chcel by som ho vyjadriť slovami apoštola Pavla, ktoré napísal v liste Rimanom 6:1-4: „Čo teda povieme? Máme zotrvať v hriechu, aby sa rozmnožila milosť? Určite nie! Ako by sme mohli my, ktorí sme zomreli hriechu, v ňom ešte žiť? Alebo neviete, že všetci, čo sme boli pokrstení v Krista Ježiša, boli sme pokrstení v Jeho smrť? Krstom sme teda spolu s Ním boli pochovaní v smrti, aby sme tak, ako bol slávou Otca vzkriesený z mŕtvych Kristus, aj my kráčali v novote života.“ Milý poslucháč, Kristus vstúpil do smrti, a tento obraz vidíme tu v knihe Jozuu. Dvanásť kameňov postavili do vody smrti. Tých dvanásť kameňov

postavených v Jordáne poukazuje na Kristovu smrť. Tie iné kamene, ktoré vybrali z Jordánu a zložili na západnom brehu rieky, poukazujú na Kristovo vzkriesenie.

V šiestej kapitole Rimanom Pavol jasne píše, že sme *stotožnení* s Kristom v Jeho smrti. Je škoda, že slovo *krstiť* nevyjadruje jeho pôvodný význam v gréčtine. Význam gréckeho slova *baptizo* sa spája s vodou. Poukazuje na stotožnenie sa. S Kristom sme stotožnení v Jeho smrti. Keď zomrel, zomrel za nás. Jeho smrť bola našou smrťou. Keď vstal z mŕtvych, aj my sme vstali z mŕtvych spolu s Ním. Sme spojení so živým Kristom. Boli sme stotožnení spolu s Ním!

Pavol napísal Efezským: „Ale Boh, bohatý na milosrdenstvo, zo svojej veľkej lásky, ktorou si nás zamiloval, keď sme boli pre svoje priestupky mŕtvi, oživil nás s Kristom – milosťou ste spasení! – spolu s Ním nás vzkriesil a spolu s Ním nás uviedol na nebeský trón v Kristovi Ježišovi, aby sa ukázalo v nadchádzajúcich vekoch, aké nesmierne bohatstvo milosti je v Jeho добрote voči nám v Kristovi Ježišovi“ (Ef 2:4-7). Keď zomrel, zomrel za tvoj hriech, aby si mohol žiť; a keď vstal z mŕtvych, Jeho život sa stal твоjim životom. Teraz si spojený so živým Bohom. Milý poslucháč, toto je veľká pravda, ktorú máme v Božom Slove.

„V desiaty deň prvého mesiaca ľud vyšiel z Jordánu a utáboril sa v Gilgále na východných hraniciach Jericha. Dvanásť kameňov, ktoré vzali z Jordánu, postavil Jozua v Gilgále. Povedal Izraelitom: „Keď sa v budúcnosti vaše deti opýtajú otcov: „Aký význam majú tieto kamene?“, povedzte svojim synom: „Tu prešiel Izrael po suchu cez Jordán“ (Joz 4:19-22).

Ak by sme si mali vziať nejaké ponaučenie z týchto veršoch, tak len to, že svojim deťom by sme mali povedať evanjelium. Úlohou rodičov je viesť svoje deti k evanjeliu. Najväčšou výsadou je to, keď rodič vedie svoje dieťa k spasiteľnému poznaniu Krista. Toto je dôležitá zodpovednosť, ktorú máme ako rodičia.

„Hospodin, váš Boh, vysušil totiž vodu Jordánu pred vami, kým ste neprešli tak, ako Hospodin, váš Boh, urobil s Trstinovým morom, ktoré pred nami vysušil, kým sme neprešli, aby všetky národy zeme poznali, že Hospodinova

ruka je mocná, aby ste sa všetci vždy báli Hospodina, vášho Boha“ (Joz 4:23-24).

To, čo Boh urobil pre Izraelitov, urobil aj pre nás. Urobil to, aby všetky národy zeme poznali, že Hospodinova ruka je mocná. Tento Boží zámer sa naplno prejavil, keď sa Kanaánčania dozvedeli, že Izraeliti prešli cez Jordán.

5. KAPITOLA

V piatej kapitole, ku ktorej sa teraz dostávame, čítame o tom, že Izraeliti sa dali obrezať. Manna prestala a začali jesť plody zeme. Na konci kapitoly je zaznamené Jozuovo videnie, v ktorom sa stretol s vodcom Hospodinovho voja. Pre Jozuu to bolo videnie, ktoré v tom čase veľmi potreboval.

Strach Amorejčanov

„Keď všetci amorejskí králi, ktorí bývali na západe za Jordánom, a všetci kanaánski králi pri mori počuli, ako Hospodin vysušil pred Izraelitmi vody Jordánu, až kým neprešli, zmalomyseľnelo im srdce a stratili pred nimi odvahu“ (Joz 5:1).

Amorejčania a Kanaánčania nečakali, že Izraeliti prejdú cez Jordán, pretože rieka v tom čase bola rozvodnená. Pravdepodobne sa nazdávali, že ešte majú dosť času na to, aby sa pripravili na boj. Bol to teda pre nich šok, keď zistili, že Boh im umožnil prejsť cez rieku.

Obriezka Izraela

„Vtedy povedal Hospodin Jozuovi: „Urob si kamenné nože a znova zaved' obriezku Izraelitov.“ Jozua si urobil kamenné nože a obrezal Izraelitov pri pahorku Aralót. Jozua ich obrezal z toho dôvodu, že všetok ľud, ktorý vyšiel z Egypta, všetci muži, bojovníci, pomreli cestou na púšti pri východe

z Egypta. Všetok ľud, ktorý vyšiel, bol obrezaný, ale nik z ľudu, ktorý sa narodil cestou na púšti pri východe z Egypta, nebol obrezaný“ (Joz 5:2-5).

Nová generácia zanedbávala obriezku, ktorá bola znamením Abrahámovej zmluvy. Ak si pamätáte, v Abrahámovej zmluve Boh dal Izraelitom kanaánsku krajinu. Počas putovania na púšti zanedbali dodržiavanie tohto rituálu.

„Izraeliti totiž putovali púšťou štyridsať rokov, kým nevyhynul všetok ľud, bojovníci, ktorí vyšli z Egypta, lebo neposlúchali Hospodinov hlas. Hospodin im totiž prisahal, že neuvidia krajinu, ktorú Hospodin prísazne sľúbil ich otcom, že ju dá nám – krajinu oplývajúcu mliekom a medom. Namiesto nich postavil ich synov a tých Jozua obrezal, lebo boli neobrezaní. Cestou ich totiž neobrezali. Keď už bol všetok ľud obrezaný, zostali v tábore, kým sa im rana nezahojila. Potom Hospodin Jozuovi povedal: „Dnes som od vás odvalil egyptskú potupu.“ Preto sa to miesto dodnes volá Gilgál“ (Joz 5:6-9).

Izraeliti nezachovávali obriezku, ktorá bola znamením Abrahámovej zmluvy. Izraeliti putovali po púšti štyridsať rokov, kým všetok ľud, bojovníci, ktorí vyšli z Egypta, nezahynuli. Boh im dal deti; tie teraz Jozua obrezal a Boh tým odvalil od nich egyptskú potupu. Čo sa myslí pod egyptskou potupou? V neskorších rokoch svojho otroctva v Egypte tento obrad zanedbávali a potom ho zanedbávali aj počas putovania na púšti. To bola tá potupa. Preto to miesto, kde Jozua Izraelitov obrezal, sa volalo Gilgál, čo znamená „odvalenie“.

„Keď Izraeliti táborili v Gilgále, svätili slávnosť Paschy večer v štrnásty deň toho mesiaca na jerišských stepiach“ (Joz 5:10).

Bola jar, obdobie neskorých dažďov. Vtedy sa Izraeliti nechali obrezať a svätili slávnosť Paschy. Egyptská potupa bola odvalená od Izraela. Boh zaslúbil, že Abrahámovým potomkom dá krajinu, a toto zaslúbenie sa onedlho malo stať realitou.

V tomto všetkom môžeme nájsť duchovný odkaz aj pre nás. V našej starej prirodzenosti nie je nič dobré. Stará prirodzenosť nemôže zdediť duchovné požehnanie; ani si ho užiť. Starej prirodzenosti sa nezapáči Kanaán, ani nič, čo je v nebesiach. V Galaťanom 5:17 Pavol píše: „Lebo telo si žiada proti Duchu a Duch proti telu. Navzájom si odporujú, aby ste nerobili, čo by ste chceli.“ Pavol prišiel na to, že v starej prirodzenosti nie je nič dobré. Takisto zistil, že ani nová prirodzenosť nemá žiadnu moc – ako čítame v 7. kapitole listu Rimanom. Obriezku Izraeliti uznali tieto skutočnosti.

„Na druhý deň po Pasche jedli z úrody zeme: nekvasený chlieb a v ten istý deň aj pražené zrno. Na ďalší deň, keď jedli z plodov zeme, manna prestala. Keďže Izraeliti už mannu nemali, v tom roku jedli z úrody Kanaánu“ (Joz 5:11-12).

Manna bola obrazom Krista. V Jánovi 6:49-51 čítame tieto Ježišove slová: „Vaši otcovia jedli mannu na púšti a pomreli. Toto je ten chlieb, ktorý zostupuje z neba, aby nezomrel nik, kto bude z neho jesť. Ja som ten živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Ak niekto je z tohto chleba, bude žiť naveky. A chlieb, ktorý Ja dám, je Moje telo za život sveta.“ Manna predstavuje Krista v Jeho smrti. On zostúpil z neba na túto zem, aby „dal svoj život ako výkupné za mnohých“.

Keď Izraeliti prišli do Kanaánu, manna prestala a jedli plody zeme.

Jozuovo videnie

Nasledujúce verše, ktoré uzatvárajú túto kapitolu, približujú Jozuovo videnie. Zdá sa, že bol sám; možno sa vybral smerom k Jerichu, aby si premyslel, ako obsadiť toto opevnené mesto.

„Keď bol Jozua pri Jerichu, poďíval sa a videl, že oproti nemu stojí niekto s vytaseným mečom v ruke. Jozua poďišiel k nemu a prihovoril sa mu: „Patriš k nám alebo k našim nepriateľom?“ On odpovedal: „Nie tak. Ja som vodcom Hospodinovho voja. Práve teraz som prišiel.“ Vtedy Jozua padol tvárou na zem, klaňal sa mu a spýtal sa: „Čo

chce povedať môj pán svojmu služobníkovi?“ Vodca Hospodinovho voja povedal Jozuovi: „Vyzuj si sandále, lebo miesto, na ktorom stojíš, je sväté.“ Jozua tak urobil“ (Joz 5:13-15).

Toto je Jozuovo povolanie a poverenie. Je to to isté ako Mojžišovo povolanie na midjánskej planine pri horiacom kri. Hospodinov anjel mu vtedy povedal, aby si vyzul sandále, lebo miesto, na ktorom stojí, je svätá pôda (viď Ex 3:5). Izraeliti prekročili Jordán a utáborili sa na druhej strane. Jedného rána sa Jozua vybral a pozrel sa na tú celú scénu, ktorú mal pred sebou. Bol to nádherný pohľad. Okolo neho táborilo všetkých dvanásť kmeňov Izraela. Myslím si, že bol na seba do istej miery pyšný. Všetko mal teraz pod svojím velením. Generálny štáb bol v jeho stane. Potom sa náhodou zadíval na koniec tábora a videl niekoho s mečom v ruke. Podišiel k nemu a spýtal sa ho: „Si za nás, alebo proti nám? Čo je to za nápad? Kto ti dal rozkaz tasiť meč?“ Potom Ten, o ktorom si myslím, že bol predpovedaným Kristom, sa k nemu obrátil a povedal: „Nie tak. Ja som vodcom Hospodinovho voja. Práve teraz som prišiel.“ Všimnime si Jozuovu reakciu. Padol tvárou na zem a klaňal sa mu.

Jozua zistil, že Generálny štáb nesídlí v jeho stane, ale na Božom tróne. *Boh* ich viedol. On nebol vodcom Hospodinovho voja; bol ním niekto Iný. Od Neho bude prijímať rozkazy. Budeme to vidieť v nasledujúcej kapitole, keď bude sedem dní pochodovať so svojou armádou okolo Jericha.